

Frem- og tilbageblik 2025

Nu har jeg en ny mission. I 2025 fik jeg opfyldt den ungdomsdrøm, jeg havde om at gå en pilgrimsvandring til Assisi i Italien. Det har jeg drømt om, siden jeg var omkring 15 år og blev optaget af Frans af Assisi, der viste en kristendom lige efter mit hoved: Vi er alle en del af Guds skabning, og det er vores opgave at beskytte det, Gud har skabt. Vi har alle ansvar for at beskytte alt levende.

Det var en stor forløsning for mig 26. juli efter alle disse år at gå ind i Assisi med tanken om, at jeg nu havde gået omkring 2600 kilometer. En vandring for at hædre mit religiøse ikon, en vandring for at prøve mig selv af og en vandring for at bevise overfor mig selv, at jeg kan gennemføre det, jeg sætter mig for. Efter jeg kom hjem, skruede jeg en lille videofilm sammen: <https://youtu.be/TE2BZqOpQxY>

Efter at have besøgt Basilica di San Francesco smed jeg nærmest symbolsk mine vandrestave i en skraldespand. Nu havde jeg ikke behov for at gå mere.

Men da jeg var kommet hjem, fortrød jeg faktisk. Det er godt at nå sit mål. Men det er jo ikke til at holde ud ikke at have et nyt mål. Livet går lidt i stå, hvis man ikke er på vej et sted hen.

Jeg har fået nye vandrestave. Ikke fordi jeg konkret planlægger at gå en ny lang vandring, men jeg vil fortsat gå, og jeg vil også fortsat udforske begrebet pilgrimsvandring.

Men jeg har også sat mig et nyt mål, en ny mission. Jeg vil udforske begrebet mission.

Jeg har i mange taler fremhævet, hvad der kendetegner en kirke /menighed: 1) Vi holder gudstjeneste, 2) vi underviser, 3) vi bedriver diakoni – og 4) vi missionerer. Og hver gang, jeg har nævnt ordet mission, har jeg krympet mig lidt, for hvordan er det, jeg bidrager til mission?

Derfor har jeg sat mig for, at jeg i en periode vil beskæftige mig med mission.

Det første meget konkrete tiltag er, at jeg i februar i to uger rejser med Danmission til Tanzania for at se deres nutidige missionsarbejde dernede. Efterfølgende skal jeg rundt i Danmark for at holde foredrag om det, jeg har oplevet.

Jeg har også meldt mig til bestyrelsen for Provstiernes Ydre Mission i Herning og Ikast-Brande provstier, ligesom jeg har meldt mig til at være med i Viborg Stifts udvalg for Kirken i Verden.

Jeg ved ikke, hvor det ender, det der med mission, men jeg håber, at jeg kan være med til at skabe forståelse af, at nu om dage kan vi dansk kirkeliv hente inspiration fra kirkelivet i andre dele af verden.

2025 har været meget præget af min pilgrimsvandring. I foråret holdt jeg flere foredrag om første del af min store vandring. Jeg forsøgte at sælge den bog, jeg skrev efter vandringen fra Engesvang til Bodensøen. Jeg fik aldrig solgt det antal, jeg havde håbet, så det blev dyr hobby. Men det gav da også glæde ved at kunne sige, at jeg har lavet en bog.

Og så lavede jeg faktisk en bog mere. Sammen med nogle lokalhistorisk interesserede i Engesvang lavede jeg en bog om lokalhistorie i Engesvang Sogn. Jeg skrev noget, redigerede alle tekster, tog en frygtelig masse billeder og satte de 176 sider op – og sendte filen til trykkeriet.

I foråret var jeg med til Himmelske Dage - Kirkernes Folkemøde - i Silkeborg. Jeg havde været med i en arbejdsgruppe, der stod bag arrangementer om pilgrimsvandring og grøn kirke. Det var et spændende arbejdsfællesskab, og det var en stor oplevelse at være med til det store arrangement.

2025 var også året, hvor vi for alvor tog fat på en ny valgperiode i menighedsrådet – og med mig på posten som formand. Jeg har sagt, at det er min sidste valgperiode, så på et tidspunkt er der et andet af rådsmedlemmerne, der skal overtage formandsposten for at lære de aspekter af det kirkelige arbejde.

I menighedsrådet satte vi os for, at nu skal vi have gang i en nødvendig udvidelse af sognehuset. Siden huset blev bygget i 2012 har vi fået flere ansatte medarbejdere, der bruger mere tid på arbejdspladsen. Vi har fire, der bruger det samme kontor. Vi har en graver, der må have samtaler med pårørende i det samme rum, hvor personalet holder spisepauser. Der kommer øget fokus på GDPR-regler, som betyder at personlige oplysninger ikke må være tilgængelige, hvor flere mennesker har adgang.

Vi søgte i første omgang provstiudvalget om penge til at hyre en arkitekt til at lave et forprojekt for en udbygning. Det fik vi afslag på. Nu er der kommet nyt provstiudvalg, og vi har søgt igen. Vi har netop fået svar, at ansøgningen er sendt til hjørne, men at vi i april kan få et møde om ansøgningen.

Af andre opgaver ud af huset har 2025 budt på valg til stiftsrådet i Viborg stift for de næste fire år. Jeg har afsluttet det sidste af tre år som kursist på Teologi for Voksne i Viborg. Jeg er dog i 2026 tilmeldt på et fortsætterhold, hvor man fire gange i løbet af året er til forelæsninger med forskellige kapaciteter. Jeg har også tilmeldt mig til en studietur til Wittenberg i efteråret.

Helbredsmæssigt har der ikke været så meget at klage over. Kontrolbesøgene hos kræftlægerne har vist konstant ro på. Jeg begyndte året med en del bøvl med blæren. Det førte til en prosteta-operation. Den gik godt. Men – og lægerne afviser at der kan være en sammenhæng – umiddelbart derefter fik jeg en lyskenbrok. Den blev opereret i efteråret. Nu er jeg frisk.

På det personlige plan har 2025 været præget af glæde over at opleve, hvordan børn, svigerbørn og børnebørn trives.

Karl i Støvring blev 10 år her i december, og han er ved at være en stor og taknemlig dreng, der er spejder, spiller håndbold, går til kirkekor – og interesserer sig for alt muligt.

4-årige Marie i Støvring er en 4-årig pige, hvor lyserødt, palietter og enhjørninger er det helt store. Hun elsker børnehaven, og hun kan godt finde på at lege med storebrors ting.

2-årige Noa i Give er en fyr med fut i. Han er ikke så stor, men han er fyldt med liv. Han er altid i gang med at undersøge noget, prøve noget, opleve noget.

Noas far, Mads, er droppet ud af den it-uddannelse, han var i gang med i Herning. Han var ældre end de fleste af sine medstuderende, og han følte ikke, undervisningen gav ham noget. Derfor er han nu i overvejelse om, hvor han nu skal vende sig.

Hans kone, Anne, er blevet færdig med sin lederuddannelse, og nu tager hun fuldt ud del i ledelsen af Tinetgaard, som hun driver sammen med sin bror og sin mor. Stedet er en skole for udfordrede unge, der ikke har udsigt til at klare de andre ungdomsuddannelser. Men de kan lære at skrue i en motor, dyrke nogle planter, måske køre en traktor eller noget helt andet – i hvert fald komme videre i livet.

I Støvring har jeg to af mine sønner. Lau bor i en lejlighed og kører hver dag ind til Aalborg, hvor han er it-support i en stor metalvirksomhed. Esben bor få hundrede meter derfra i et parcelhus sammen med Charlotte og Karl og Marie.

Esben arbejder fortsat som DJØF'er i Skive Kommune, hvor han er specialkonsulent i Børn- og Familieområdet. Charlotte har fortsat mén efter hjerneblødning for efterhånden mange år siden, men hun arbejder deltid som kommunikationsmedarbejder på Støvring Gymnasium.

I år har Esben og Charlotte købt sommerhus i Ertebølle i Vesthimmerland, og de er flinke til at byde indenfor. I løbet af denne vinter og det kommende forår skal vi alle sammen i sommerhuset for at fejre, at jeg er rykket op i version 7.0. Jeg markerede selv min fødselsdag med åbent hus i Engesvang Hallen 29. november. Familiefesten med børn, svigerbørn og børnebørn holder vi i sommerhuset i januar, og ydermere er min fødselsdagsgave fra børnene, at jeg skal give møde i sommerhuset i maj, hvorefter mine sønner vil tage mig med på en vandretur.

Jeg er stadig på vej.

